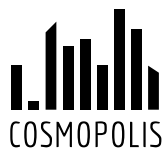

Historiky z Tinderu

COSMOPOLIS

Lucie
Macháčková

Historiky *z Tinderu*

Lucie
Macháčková

© Grada Publishing, a. s., 2022

© Lucie Macháčková, 2022

Cover illustration © Veronika Czimmermann, 2022

ISBN 978-80-271-3760-2

Věnováno Šárce, Laně a Anémii
a také všem holkám a ženám,
které se v těch vztazích občas tak trochu plácají –
nejste samy!

Tinder k nezaplacení

O Tinderu zlé jazyky praví, že je to aplikace na sex, což je samozřejmě pravda, ale škála jeho využití je stejně široká jako zadnice Kim Kardashian. Moje kamarádka (budeme jí říkat Darina, hlavně protože se tak jmenuje) pracuje ve velkém korporátu a jednou dostala za úkol sehnat do týmu ajtáka, kterých je na trhu chronický nedostatek. Pracovníci lidských zdrojů dělají všelijaké kejkle, aby přitáhli kohokoli, kdo umí přesvědčivě pronášet větu: „A zkusili jste to vypnout a zapnout?“

Moje kamarádka na to šla chytře – logicky si vyhodnotila, že pokud bude na Tinderu svajpovat dostatečně dlouho, tak zkrátka na nějakého kluka od počítačů narazit musí. A to se taky stalo – zatímco týpek ji chtěl dostat do postele, ona jej chtěla dostat do kanclu. On ji lákal na dvojku bílého, ona jej lákala na širokou škálu firemních benefitů a týden volna navíc.

Týpek: Ahoj kočička, nechceš vidět můj dickpic?

Darina: Ani ne. Kde se vidíš za pět let?

Týpek: Na té fotce vypadáš sexy.

Darina: Protože pravidelně cvičím, v práci máme dotovanou multisportku!

Přišlo mi to jako geniální myšlenka – použít Tinder coby zdroj pracovní síly. Zabouchly se vám dveře a všichni zámečníci svorně tvrdí, že si na vás udělají čas až příští červen? Stačí trocha svajpování, a dřív nebo později na zámečníka narazíte. A možná se navíc díky zabouchnutým dveřím zabouchnete taky. Lze na Tinderu najít manžela? Toho hodinového určitě!

Tinder lze použít i jako nástroj pasivně agresivní komunikace mezi přáteli. Kdysi dávno jsem měla extrémně nepořádnou spolubydlící, která po sobě nikdy neumývala nádobí a tvrdila, že má moc práce – přitom trávila celé hodiny na Tinderu. Jednou mi došla trpělivost, vyfotila jsem horu jejích špinavých talířů, udělala jim seznamovací profil a nastavila takové parametry, aby bylo jasné, že se jí dřív nebo později zobrazí.

Jméno: Tvoje špinavé nádobí

Bio: Čekám na tebe, Hanko. Chci na sobě cítit tvoje ruce, Hanko!

Trvalo to sice několik hodin, ale pak se rozrazily dveře a do kuchyně vešla Hanko, celá rudá, s mobilem v ruce. Beze slova si nandala rukavice (při seznamování na Tinderu je důležité používat ochranu) a postavila se ke dřezu. Další den si sbalila kufry a odstěhovala se. Asi se na Tinderu seznámila s jiným bytem, kde může nechávat talíře se zbytky jídla tak dlouho, až se ze dřezu stane improvizovaný kompostér, kde pomalu, ale jistě klíčí nové biokultury.

Jedna moje kamarádka regulérně používala Tinder jako vylepšené Dáma jídlo: když jí na konci výplaty zbývalo ještě spousta měsíce, šla na Tinder a domluvila si na každý den ve-

čeři s jiným mužem. Později svůj systém vytunila – na schůzce předstírala obrovský hlad a objednala si spoustu jídla, jehož zbytky si pak nechala samozřejmě zabalit a vzala si je s sebou domů. Geniální! Měla tak zajištěný catering na dva dny. Divila jsem se, že si s sebou rovnou nebere termobox, aby si to přinesla teplé, a PET lahev na přelití nedopitého vína. Její šamštrí samozřejmě občas dost koukali, když tato pětapadesátakilová sexy kočička prohlásila, že má největší chuť na „staročeskou mísu řízků pro 2–3 osoby“, ale nikdo nic nenamítal.

Obecně si myslím, že my holky bychom měly přestat s tou šarádou „na-prvním-rande-jím-jen-salát-aby-si-nemyslel-že-jsem-tlustá“. Moje kamarádka Veronika si na prvním rande objednala svíčkovou se šesti a celou ji spořádala. Její borec z legrace prohodil, že jestli má ještě hlad, může si to objednat znova. „Tak jo,“ opáčila a objednala si druhou porci svíčkové, kterou opět snědla. A vzali se!

Nechat se pozvat – to jsem nikdy neuměla. Jsem z šetrné rodiny. Moje máma mě vždy učila: Když tě někdo zve, objednej si to nejlevnější z lístku, ať nevypadáš jako vyžírka! Takže jsem na každé schůzce hrála hru – jak si objednat to nejlevnější z lístku bez toho, aby bylo poznat, že si objednávám to nejlevnější z lístku. Vyvinula jsem strategii „rozhodnutí na poslední chvíli“. „Hmmm, co já si dám? Na co mám chuť? Asi ledové choco-mocca frappé. Anebo ne, kafe už jsem dneska měla. Dám si ledový čaj. To zní skvěle. Anebo víte co? Víte, na co mám největší chuť? Nebudete tomu věřit, ale na obyčejnou vodu z kohoutku!“

Když jsem se přistěhovala do Prahy – chudá holka z vesnice, i ta sláma, co mi koukala z bot, byla koupena na kontoko-

rent –, šla jsem na rande naslepo. On byl pan Velkoměsto – protřelý alfa samec v beta verzi, který všechno zná, všude byl a na všechny má číslo. Vzal mě do restaurace, kterou by moje máma popsala jako „nóbl“.

Klasifikace restaurací podle mojí matky

Pajzl – když jdete na záchod, musíte se stavit na baru pro klíče.

Normální – meníčko pod sto pade, číšník zahajuje proces objednávání slovy: „Tak povídejte...“

Lepší – číšník se ptá: „Bylo všechno v pořádku?“ a při nalévání vína má ruku za zády.

Nóbl – při vstupu musíte počkat, až vás někdo usadí.

„**Sem nechod', proboha**“ – menu obsahuje položky jako „bujabéza“ a obsluha se na objednávku smažáku s hrančlema tváří, jako byste jim právě řekli, že se chystáte pomočit státní vlajku.

Jméno svého protřelého protějšku jsem už zapoměla, tak mu budeme pracovně říkat třeba Blbec. Blbec mě vzal do podniku, který – jak si zpětně uvědomuju – asi nebyl přehnaně luxusní, ale já tehdy měla nulovou zkušenost s restauracemi, kde neohřívají jídla v mikrovlnce. Když jsem poprvé slyšela pojem „michelinská restaurace“, myslela jsem, že je to místo, kde vám během jídla přezují pneumatiky auta.

Vytřeštěná z cen v jídelním lístku jsem si objednala jen předkrm, pak se rozšoupla perlivou vodou a v duchu se konejšila myšlenkou, že jakmile přijdu domů, dorazím se rohlíkem a májkou – kaviárem chudých. Zato můj protějšek to roztáčel ve stylu Kristiana: Dáme si aperitiv, vínko, samozřejmě celou lahev, a co máte za specialitu dne? Mušle? Krevety? Pstruha? Výborně, přineste mi celé akvárko! a povzbuzoval mě, ať si dám taky. Já mezitím dumala, jestli ta ošatka s pečivem, co nám dali, je v ceně, a pokud ne, kolik tak asi stojí ten kus rohlíku?

Když přišlo na placení účtu, podíval se na mě zcela suverénně. „Tak to dáme napůl? Ať to tu nemusíme trapně vypočítávat, že jo.“ Svatá prostoto! Dnes bych na stůl hodila tři stovky za svoji útratu a doporučila mu, ať si zbytek odpracuje loupáním krevet v kuchyni anebo mytím mušlí na toaletách, ale tehdy jsem jen zalapala po dechu jako čerstvě vytažený pstruh, otevřela šrajtofli a bez řečí vysolila částku, po které už mi na účtu zbývalo akorát na slanou vodu.

„Já jsem tak rád, že jsem potkal emancipovanou holku. Na mě se lepší samé zlatokopky!“

„Hm...“

Tomu se, dámy, říká chlap za všechny prachy.

Pocitu trapnosti a ostychu, když za mě někdo platí, jsem se nezbavila nikdy, proto se jen velmi zřídka nechávám zvat. Není to tím, že bych se dotyčnému cítila zavázána anebo si myslela, že bude očekávat sex. (Stejně neznám konverzní poměr mezi sexem a penězi.) Já se akorát cítím regulérně trapně, proto ve vztahu (ať už partnerském, či přátelském) vždy trvám na placení napůl anebo na střídačku. Je mi to příjemnější.

Jenomže tento finanční separatismus mě taktéž občas přivedl do úzkých.

Jednou jsem byla s jedním boyfriendem na Jávě. Jedli jsme v restauraci, která by se podle mámina barometru nekvalifikovala ani jako pajzl – na záchodě nebyly dveře, zato tam byli švábi. Při objednávání jsem mluvila já za nás za oba, protože jsem na rozdíl od svého partnera uměla dobře anglicky. Ovšem týpek, který nás obsluhoval (budeme mu říkat Šovinista), se vytrvale bavil jen s ním a mě zcela ignoroval.

Bylo to jako groteska.

Já: „One curry and rice and one chicken, please.“

Šovinista (s očima upřenýma na mého boyfrienda): „Yes, mister, oukej, yes, mister džentlmen, wot du jú vont to drink, mister?“

Můj kluk se na mě zoufale podíval, protože nerozuměl. Já jsem Šovinistovi sdělila naši objednávku nápojů a ten – s očima stále zafixovanýma na kluka – se mu uklonil a odešel.

Kámen úrazu nastal, když mělo dojít na vyrovnání účtu. V placení jsme se na dovolené střídali a teď byla řada na mně. Šovinista přinesl účet (dodnes si pamatuju, že celková cena byla šedesát něčeho, ale nepamatuju si ten konverzní poměr, takže těžko říct, jestli to byl v přepočtu naprostý pakatel, anebo cena dětského jízdního kola).

Položil lístek před mého kluka. Já jsem se po něm natáhla, otevřela prkenici a vysázela před něj požadovanou částku i s diškrecí. Drobný si nech, ty prolhanej skunku!

Šovinista vypadal, jako bych ho kopla do rozkroku. Stál nehnutě nad hromádkou bankovek, pak se otočil a zavolal něco do kuchyně. Seběhlo se u nás několik mužů ve středním vě-

ku a ježibaba v černém – patrně matka celého gangu – a začali se o něčem dohadovat v místním jazyce.

Měla jsem neodbytný pocit, že se právě domlouvají, kdo nařeže dřevo, aby mohli tu blondatou čarodějnici upálit. Jednala jsem rychle. Vzala jsem kupičku peněz a posunula ji ke svému příteli. Ten bankovky vtiskl do ruky Šovinistovi se slovem „plís“. Šovinista se rozzářil a peníze přijal.

Když jsme odcházeli, celá banda amatérských inkvizitorů se s ním (ne s námi, *s ním*) dojatě loučila. Přijďte zas, pane! A tu fúrii příště nechte doma.

Být žena v jednadvacátém století je náročná záležitost. Necháváš se zvat? Jsi zlatokopka. Chceš za sebe platit? Zraňuješ mužské ego. Chceš platit za oba? Vydružuješ si milence.

Variantou této anabáze by bylo mít první rande, kde se neplatí. I to jsem zažila. Bylo to v době lockdownu, kdy po sobě lidi na seznamce vyžadovali testy ne na sexuálně přenosné choroby, ale na koronavirus.

Na rande mě pozval Škrt. Jeho afinitu k třískovému obrábění končetinového kloubu rotačním pohybem (takzvané kolenovtství) jsem nejprve neodhalila. Restaurace, bary, divadla i kina byly totiž zavřené, takže pokud vyloučím možnost jít na romantické rendez-vous do hobbymarketu (protože ty se nezavrou nikdy, jinak by Češi vyšli do ulic s cepy a palcáty), nezbývala jiná možnost než vyrazit na procházku.

Mrzlo, až praštělo, oba jsme měli čepice, šály a na ústech roušku, takže jsem mohla mít klidně rande s Bradem Pittem anebo Václavem Klausem mladším a nepoznala bych rozdíl. Korzovali jsme sem a tam v ulicích (reálně to trvalo možná

pětačtyřicet minut, ale pocitově pět hodin v mrazových jednotkách) a naše konverzace plynula stejně hladce jako provoz na magistrále v pondělní ranní špičce – částečně proto, že jsme si nerozuměli kvůli roušce a větru, částečně proto, že jsme si nerozuměli tak nějak obecně.

Najednou se objevil svatý grál – STÁNEK! Otevřený! Pivo, limo, lihoviny! Po smutném zjištění, že kvůli vládním opatřením je zakázáno podávat na veřejnosti alkohol, moje představa svařáku brzy vzala zaslav, ale což – dám si aspoň kafe a budu s kelímkem tančit *Riverdance*, abych si navodila představu, že jde o kávu irskou.

Škrt pročítal vystavený nápojový lístek s nedůvěrou a sebezapřením jako katolický kněz, který kouká na devadesát pět tezí, co Martin Luther přibíchal v roce 1517 na dveře kostela ve Wittenbergu.

„Kafe za sedmdesát korun, ty jo, to je drahota. Co na tom kafi může stát sedmdesát korun? To léčí rakovinu anebo co?“

Byla jsem tak promrzlá, že bych klidně zaplatila sedm stovek za cokoli teplého, anebo si do žíly rovnou stříkla fridex.

Za stálého brblání o vlivu inflace na ceny kofeinových nápojů se Škrt přišoural zpět ke mně. V ruce měl jedno kafe – oukej, koupil teda jen mně, sobě ne, nevadí. Natáhla jsem po něm ruku – on si sundal roušku a NAPIL se. Potom mi kelímek podal.

„To byl manipulační poplatek!“

Nejsem žádná fajnovka, ale v době koronavirové krize (mimoходом to Škrt trval na tom, že budeme mít po celou dobu schůzky nasazené roušky – teprve když si ji sundal, jsem pochopila, že to není kvůli bezpečnosti, ale protože maskoval

beďary) opravdu nebudu sdílet kelímek s chlapcem ve stylu „sejdeme se na plicním“.

„Už musím jít,“ prohlásila jsem rezolutně.

„Já taky. Tak se vrátíme?“

„Běž, běž, já si zavolám taxíka.“

Škrt našťvaně odcházel, a zatímco jsem se zuřivě snažila objednat si zkřehlými prsty přes mobilní aplikaci odvoz (v pohádkách většinou dámu z nesnází zachrání princ, dnes se dáma většinou zachrání sama svojí schopností zavolat si kamkoli tágo), zahalekal na mě stánkař: „Slečno? Svařák teda jakože ofiko nemáme, že jo, to je zakázaný, ale možná by se tu našel... veselý červený čaj!“

Někdy má anděl podobu děduly, který vám nezákonně dá zcela zadarmo ten nejlepší svařák, jaký jsem kdy pila.

Vztahy jsou psycho

Chodím na terapie.

Jsem pětatřicetiletá stand-up komička, *samozřejmě* že chodím na terapie!

Co říká okolí lidem, kteří chodí k psychologovi (a měli by s tím jít někam!)

1. Ty jo, a přitom vypadáš celkem normálně!
2. Proč? Však se ti v životě nic hrozného neděje. Jiný to mají mnohem horší!
3. Já bych taky potřeboval psychologa, ale umím si problémy řešit sám. Víš co, nic proti tobě...
4. A to tam sedíš na gauči a vykládáš o sobě, jo? Nepřipadáš si trapně?
5. Takže ty seš blázen? A nerozbrečíš se mi tady?
6. Ježíš, to jsem nevěděl, že je to s tebou tak hrozný...
7. A to tam vykládáš třeba i o mně, jo?
8. Nepotřebuješ terapii, zkus si jít zaběhat! Anebo pomáhat lidem, to úplně zapomeneš na své problémy!
9. Fakt si cením, že ses mi s tím svěřila. Ale radši to moc

nikde neříkej, víš, pak tě nikdo nezaměstná, budou si myslet bůhví co.

10. Proč chodíš na terapii, když máš mě? Můžeš se mi svěřit se vším!

Šla jsem ke cvokařce, když jsem se potýkala s úzkostnými stavy. Jednou jsem měla záchvat při cestě do práce a odvezla mě sanitka. Bodrá sestřička, která mě přijímala, se ukázala jako fanynka stand-upu a nefalšovaně se divila, co tam dělám.

„Taková veselá holka od rány, vždyť já se u vás vždycky tak nasměju!“

Připomnělo mi to jeden starý vtip:

„Pane doktore, mám deprese a chci se zabít.“

„Ale prosím vás, zajděte si třeba večer do cirkusu, je tam klaun Šáša, ten vás zaručeně rozesměje!“

„Ale pane doktore, já jsem klaun Šáša.“

V návštěvách terapeuta pokračuju, i když mám úzkostné stavy už dávno pod kontrolou. Beru to stejně jako návštěvu fitka, sauny anebo masáže – terapie je takové wellness pro duši. Není nad to si jednou týdně fňuknout někomu, kdo má titul a před kým se nemusíte cítit jako sebestředný sobec, když pětáctyřicet minut v kuse mluvíte o tom, že se na vás dneska prodavačka v obchodě škaredě podívala.

Chodila jsem k laskavé dámě okolo padesátky. Sezení u ní byla fajn, protože jsem měla pocit, že ať řeknu cokoli, je na mé straně.

„Lucie, co je u vás nového?“

„Srazila jsem autem několik nezletilců a jejich těla zakopala krumpáčem.“

„To je v pořádku. Někdy přesně to, co potřebujeme v životě udělat, je srazit někoho autem a nikdy bychom se za to neměli omlouvat. Jaký jste měla v dětství vztah se svým otcem?“

Jednou jsem měla dilema. Ocitla jsem se v situaci mezi dvěma muži – s oběma jsem se seznámila na Tinderu, s oběma jsem měla několik schůzek. Kino, kafe, klasika. S žádným z nich jsem nerozjížděla větší akci než rozlučkovou pusu.

Jeden se jmenoval Ondra – ajťák se zájmem o sci-fi a fantasy – a druhý Honza – měl super psa. Upřímně jsem nevěděla, kterého si vybrat. Ondra byl fajn, ale jednou mi prozradil, že píše fanouškovské povídky ze světa *Hvězdných válek*, a od té doby, kdykoli jsem se na něj podívala, jsem se nemohla zbavit utkvělé představy, že jde o povídky erotické. Honza mě trochu nudil, ale měl toho fakt super psa, kterého bral na každé rande – a to byl hodně silný kalibr.

S terapeutkou jsem horlivě řešila, jak s danou situací naložit, a ona samozřejmě neřekla: Ty flundro jedna, běhno blondátá, hampejznice nevytválaná, vyber si jednoho a toho druhého netahej za nos! Naopak mi radila, ať prozkoumávám možnosti a nechávám věcem volný průběh.

Plynuly dny a týdny. Nechávala jsem věcem volný průběh. Ondra mi nosil květiny, Honzův pes mi nosil klacíky. Jednou přišel Ondra s návrhem společného výletu na rodinnou chatu u Karlštejna. Miluju výlety, miluju chaty a těšila jsem se, že budu v autě zpívat písničky z *Noci na Karlštejně*. Na cestu jsem se pokusila načesat si vlasy do typického účesu princezny Leii, dvou zatočených bochánků u uší, ale vypadala jsem spíše jako Heidi, děvčátko z hor, anebo členka Hitlerjugend.

Na moji obranu, on taky nevypadal úplně jako Han Solo, ale spíše jako Chewbacca (měl mimořádně chlupatá záda).

Vyzvedl mě autem a prohlásil, že se ještě musíme stavit pro klíče od chaty u jeho rodičů. „Ale neboj, jen vezmeme klíče a jedem.“

Zaparkovali jsme u vilky v Dolních Chabrech. Z domu vyšla jeho matka.

Moje terapeutka.

Nevěděla jsem, jestli se schovat pod sedadlo (už trochu pozdě), přelézt na sedadlo řidiče a šlápnout na plyn (neumím řídit), anebo dělat, že ji nevidím (lákavé, ale blbé).

Vylezla jsem z auta a přitom odolala pokušení dát ruce nad hlavu jako vzdávající se kriminálník.

„Dobrý den, Lucie.“

„Vy se znáte?“ podivil se a zamžoural Ondra.

„Tak trochu,“ odvětila s úsměvem žena, které jsem jednou vyprávěla o své první periodě.

To, že chodím k jeho matce na terapie, vzal Ondra spíše jako humornou okolnost, jíž se dále nezabýval, stejně jako kdyby byla prodavačka v zelenině, ke které chodím nakupovat.

Jenže já jsem nedokázala „nechat to bejt“. Nešlo jen o to, že jeho matka ví, že se stýkám s jiným mužem (což Ondra pochopitelně netušil). V hlavě jsem si přehrávala všechny ty intimní a bláznivé věci, které jsem jeho matce za ty roky řekla. Mít terapeuta je jako psát deník, o němž máte sto procentní jistotu, že ho nikdo nikdy nebude číst. A můj deník najednou ožil a rozhodl se mít sexy chlupatého syna. Co kdyby nám to s Ondrou vyšlo? Co kdybychom se vzali? Když si budeme říkat „ano“, bude na nás zírat žena, která ví, že jsem si v dětství